

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רע"א 39695-05-10

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ

בעניין: שלומי נהון

המבקש

נגד

רותי נוראל

המשיבה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע
בת.ק. 2437/08 שניתן ביום 10.5.10
על ידי כב' הנשיא פנחס אסולין

ה ח ל ט ה

1. המבקש הינו בעלים של אתר אינטרנט בשם "ISRAELHOME.CO.IL", בו הוא מפרסם מידע ופרסומים מקצועיים "במטרה למשוך לקוחות לאתר", כהגדרתו. המשיבה מפעילה אף היא אתר אינטרנט, אחר, של חברת "יצאת גדול בע"מ" (להלן: "החברה"), בשם "GOLDSERVICE.CO.IL", ולטענת המבקש היא היא הפרה את זכויות היוצרים שלו, שעה שהעתיקה חלקי כתבה מהאתר שהוא מפעיל, בנושא איטום גגות. בגין הפרת זכויותיו, כנטען, הגיש המבקש תובענה לביהמ"ש לתביעות קטנות בבאר-שבע, בה דרש לפצותו בסך של 30,000 ₪. המשיבה טענה, לעומתו, כי לא הפרה כל זכות יוצרים, וכי תוך מספר ימים מיום שנתקבלה בקשה מאת המבקש, להסיר את שני המשפטים, שלטענת המבקש הועתקו מאתרו, היא עשתה כן. בית המשפט, לאחר ששמע את הצדדים, אמנם קבע, כי המשפטים נשוא התובענה הועתקו מהאתר של המבקש, אולם דחה את תביעתו בנימוק, שאין בפרסום האמור משום "יצירה", שביחס אליה קיימת זכות יוצרים לפי סעיף 4(א) לחוק זכויות יוצרים, תשס"ח - 2007 (להלן: "חוק זכויות יוצרים") או הפרה של סעיפים 1 ו-2 לחוק עוולות מסחריות, תשנ"ט - 1999 (להלן: "חוק עוולות מסחריות"). כמו כן, חייבו בתשלום הוצאות המשיבה בסך של 750 ₪. על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות הערעור נשוא החלטה זו.

2. בבקשה המבקש מעלה שלל טענות נגד פסק דינו של בית המשפט. כך, למשל, טען שבית המשפט טעה טעות משפטית בניתוח חוק זכות יוצרים, התשס"ח - 2007 וחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט - 1999 ובניתוח הפסיקה; טען, כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט; טען, כי ביהמ"ש חרג מסמכותו, הן בכך שלא התיר לצרף את החברה כנתבעת נוספת, והן בכך שאפשר לבעלה של המשיבה לטעון בדיון ועוד. ולפיכך ביקש לקבל את בקשתו ולבטל את פסק הדין של בית המשפט קמא.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רע"א 39695-05-10

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ

מנגד, ב"כ המשיבות תמך בהחלטת בית המשפט קמא, תוך שהוא מנתח את החוק והפסיקה הרלוונטים לטעמו. כן, חזר וציין את ההלכות בנוגע לאי קבלת בקשות רשות ערעור בדרך של שגרה, וביקש שלא לסטות מהן במקרה דנא.

3. מטרתו של בית המשפט לתביעות קטנות היא לאפשר הליך מהיר ושאינו יקר לתביעות בסכומי כסף קטנים ולמנוע מהצרכן את הקשיים הכרוכים בהגשת תביעה בצינורות השיפוט המקובלים [רע"א 5711/08 רשל פרטוק נ' סול טורג'מן בע"מ, לא פורסם, פסק דינה של כב' השופטת ארבל מיום 17/03/09; רע"א 9615/05 שמש נ' פוקצ'טה בע"מ, לא פורסם, מיום 5.7.06; רע"א 292/93 סרבוז נ' אופק בע"מ, פ"ד מח(3) 177 (להלן: עניין סרבוז); רע"א 8144/04 בודקר נ' בשקירוב לא פורסם, מיום 20.3.05]. בעניין סרבוז סוכמה המטרה ונאמר, כי מילות המפתח, בכל הנוגע להליכי הדיון בתביעות קטנות, הן מהירות, עלות נמוכה והיעדר פורמאליות. להשגת יעדים אלה היה המחוקק מוכן לסטות מכללי הדיון הרגילים, אם כי יש להדגיש, כי אופיים של ההליכים הם אמצעי ולא מטרה בפני עצמה. מוסד התביעות הקטנות לא נוצר מתוך מטרה לפתח שיטת דיון יעילה ומהירה כשהיא לעצמה, כי אם מתוך הרצון לסייע לאזרחים ולצרכנים הקטנים להביא את עניינם לפני ערכאה שיפוטית. אלא שכדי להשיג את המטרה הסופית יש הכרח בצמצום הדרישות הפורמאליות ובפישוט ההליכים המקובלים בערכאות השיפוט הרגילות.

4. "התביעות הקטנות" הוא מוסד שנולד כדי ליצור מכשיר זמין, לא יקר ומהיר לביור תביעות בסדרי גודל קטנים יחסית, בעיקר בתחום הצרכנות, שאילו נדונו בדרך הרגילה, כולל ייצוג משפטי ובלוח הזמנים התלוי בעומס בתי המשפט, היו נעשות בלתי כדאיות, ולתובעים שלא יכלו לעמוד בהן היה נגרם עוול. זהו גם הטעם שהמחוקק לא איפשר, ככלל, ייצוג בעלי הדין (סעיף 63 לחוק בתי המשפט), למעט ברשות ומטעמים מיוחדים שיירשמו; נקבעה גם גישה גמישה לראיות ולסדרי דין (סעיף 62 לחוק וכן תקנה 9 לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין), תשל"ז-1976); וגם הוגבל השדה הערעורי כשהמדובר בתביעות קטנות, קרי ערעור ברשות לבית המשפט המחוזי (סעיף 64).

היות וההליך אמור להיות, כאמור, יעיל, נגיש, פשוט ומהיר, לא מוקנית לצד, שאינו שבע רצון מהחלטת ביהמ"ש, זכות לערער, והוא נדרש לבקש רשות לעשות כן. בשל כך, יש גם להעניק משקל רב להכרעת בית המשפט שבפניו התברר העניין.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רע"א 39695-05-10

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ

הכלל הוא, כי אף במצב בו עומדת למתדיין הזכות להגיש ערעור, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים שנקבעו על ידי הערכאה המבררת, מאחר והמשפט מתנהל בפניה בלבד; היא זו ששומעת את העדים והיא זו שמתרשמת מדבריהם וממהימנותם. קל וחומר כשזכות הערעור אינה מוקנית, כמו במקרה שמבקשים להתערב בפסק-דינו של ביהמ"ש לתביעות קטנות.

5. ובענייננו, ביהמ"ש שמע את הצדדים, בחן את עמדותיהם ואת סעיפי החוק הרלוונטים ובסיכומו של הליך קבע, כי, כאמור, אמנם הקטע האמור הועתק על ידי המשיבה מתוך פרסומו של המבקש, אך לא מדובר ביצירה, שביחס אליה קיימת זכות יוצרים או הפרה של חוק עוולות מיסחריות. ביהמ"ש נימק את ממצאיו, ונימוקיו מקובלים אף עלי.

מפסיקת בית המשפט העליון עולה כחוט השני, כי לא כל יצירה עצמאית הופכת להיות מוגנת ובכל מקרה ומקרה יש לבחון האם מדובר ביצירה מקורית, הנכנסת לגדרו של סעיף 4 לחוק זכות יוצרים. בע"א 8485/08 **The FA Premier League Limited** נ' **המועצה להסדר ההימורים בספורט** (מיום 14.3.10), סקר כב' השופט ג'ובראן את ההלכה הנוהגת ואת מבחני העזר לקביעה באם מדובר ביצירה מקורית ומוגנת, וכך קבע:

"אחת ממטרותיהן המובהקות של זכויות היוצרים, היא מתן תמריצים למחברים פוטנציאליים לפרסם את יצירותיהם, כדי להעשיר את עולם הביטויים בהתבסס על העובדות, הנתונים והרעיונות הקיימים. הכרה בזכויות יוצרים על יצירות שאין בהן כל הרחבה של צורות הביטוי הקיימות, עומדת בסתירה למטרה האמורה. לפיכך, הגנת זכויות יוצרים לא תוענק אפילו ליצירות שאינן מועתקות, כאשר: "התוצר הסופי עושה שימוש בדברים מובנים מאליהם, מוכרים ופשוטים הנמצאים בתחום הציבורי (public domain), כמו בעיגול או בקו פשוט" ...

כיום ניצבים אנו בפני הלכה ברורה, לפיה הן מבחן היצירתיות והן מבחן ההשקעה הינם תנאים הכרחיים למתן הגנת זכויות יוצרים, אך כל אחד מהם כשלעצמו איננו מהווה תנאי מספיק לכך. הגם שהדין הישראלי מפרש את שני המבחנים בצורה מצמצמת למדי... מדובר במבחנים מצטברים ומקבילים, ועל המבקש להגן על יצירתו, להראות את התקיימות שניהם. היעדר יצירתיות איננו ניתן לחיפוי על ידי מידה גדושה של השקעה ביצירה, ולהיפך. לבסוף, מאחר שמבחן ההשקעה איננו מעורר ברגיל קשיים בצליחתו, מבחן היצירתיות הוא שמכריע בסופו של דבר האם יצירה עומדת בדרישת המקוריות בחוק".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רע"א 39695-05-10

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ

לאור האמור, מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט, לפיה "הפרטים הרשומים באתרו של התובע, ביחס לאופן ביצועו של איטום בבנייה, אינו בא בגדר יצירה מקורית וודאי לא ספרותית, אין הוא בא בגדר יצירה אומנותית או יצירה דרמטית או יצירה מוסיקלית. אין בפרטים המצויינים באותו קטע משום חידוש. גם צירופם של אותם דברים אינו בגדר חידוש". ואוסיף, כי לא מצאתי כל מקורות בדרך הצגת המידע, שנדמה כי הוא טריוויאלי למדי, ואינו מבטא ייחודיות או ביטוי אישי. לפיכך, משנקבע, כי אין מדובר ביצירה מקורית ומוגנת, אין צורך לדון בשאלת הפרת זכות היוצרים או בנגזרותיה. הוא הדבר בכל הנוגע לקביעותיו של ביהמ"ש באשר לחוק עוולות מסחריות, שהרי המשיבה לא הציגה את החלק המועתק באתרה כנכס או כשירות של אחר, ואף לא מדובר, וגם לא נטען, כי הפרסום היה כוזב.

לאור התוצאה אליה הגעתי אין גם להזקק לטענותיו של המבקש בדבר אי צירוף החברה כנתבעת. אדגיש, כי המבקש צרף את החברה כמשיבה נוספת בבקשה זו, למרות שלא הייתה חלק מהדיון בביהמ"ש קמא, וצירוף זה נעשה שלא כדין, וחבל שכך.

מיותר לציין, כי עיון בפרוטוקול ביהמ"ש מעלה ברורות, כי טענותיו של המבקש, כאילו לא קיבל את יומו בביהמ"ש, אין בהן כל ממש.

6. סיכומו של דבר, לא מצאתי עפ"י החומר שהונח בפני, כי נפלה טעות בהכרעת בית משפט קמא, ודין הבקשה להידחות.

המבקש יצא בהוצאות המשיבה בסך של 3,000 ש"ח, סכום שישולם מתוך הפקדון שהפקיד המבקש ויועבר על ידי המזכירות למשיבה.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כח' תשרי תשע"א, 06 באוקטובר 2010, בהעדר הצדדים.

השופטת רויטל יפה-כ"ץ
ס. נשיא